

17 Μαΐου 2019

Δολοφόνησαν με φρικτά βασανιστήρια Έλληνα στην Ίμβρο: Τον έδεσαν χειροπόδαρα και τον βασάνισαν μέχρι θανάτου!

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Δολοφονημένος κατόπιν άγριου βασανισμού βρέθηκε ένας εκ των τελευταίων Ελλήνων της Ίμβρου.

Σύμφωνα με πληροφορίες, πρόκειται για έναν 86χρονο, ο οποίος ζούσε στο νησί αρνούμενος να εγκαταλείψει το νησί του, παρά τους κινδύνους για την ζωή του από την δράση του τουρκικού παρακράτους.

Ο άτυχος 86χρονος εντοπίστηκε μέσα στο σπίτι του νεκρός με αίματα στο πρόσωπο και δεμένος χειροπόδαρα.

Ο άτυχος ηλικιωμένος έπεσε θύμα βασανισμού.

Σύμφωνα με τις πρώτες μαρτυρίες, βρέθηκε με δεμένα τα χέρια και τα πόδια πάνω στο κρεβάτι του, φέροντας κτυπήματα.

Επίσης βρέθηκαν καμένοι οι τοίχοι εξωτερικά του σπιτιού του καθώς και το χωράφι που περιβάλλει την οικία του.

Ο 86χρονος Έλληνας ονομάζονταν Ζαφείρης Πινάρης. Σύμφωνα μάλιστα με τουρκικές πηγές για την υπόθεση έχει συλληφθεί ένας ύποπτος και ανακρίνονται τρία ακόμα άτομα.

Οι Τούρκοι έχουν ιστορικό συστηματικής εξόντωσης των Ελλήνων κατοίκων του νησιού.

Η Ίμβρος (παλαιότερη τουρκική ονομασία: İmroz, σήμερα στα Τουρκικά: Gökçeada (Gökçe=ουρανό, ada=νησί: μεταφρασμένα από την Τουρκική, δηλαδή το Gökçeada (παρ' ότι τα τοπωνύμια δεν μεταφράζονται) μπορεί να αποδοθεί στα Ελληνικά ως ουρανό νησί), είναι νησί του Αιγαίου, το οποίο ανήκει πια στην Τουρκία και διοικητικά στην νομαρχία του Τσανάκκαλε.

Βρίσκεται στο βόρειο Αιγαίο, στην είσοδο του Ελλησπόντου. Έχει έκταση 279 τετραγωνικά χιλιόμετρα και πληθυσμό 8.644 κατοίκων (2014), εκ των οποίων περίπου 300 είναι Έλληνες.

Περί τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, το 100% του πληθυσμού του νησιού, δηλαδή περίπου 8.000, ήταν Έλληνες. Λόγω της στρατηγικής θέσης της δίπλα στα Δαρδανέλλια, η Ίμβρος παρέμεινε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, μαζί με την Τένεδο, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα νησιά του Αιγαίου, που παραχωρήθηκαν στην Ελλάδα.

Το 1920, η Συνθήκη των Σεβρών παραχώρουσε τα δυο νησιά στην Ελλάδα. Μετά όμως την ήττα των Ελλήνων στη Μικρά Ασία και τη Μικρασιατική Καταστροφή, η Συνθήκη της Λωζάννης, έδωσε τα δύο νησιά στην Τουρκία, διάδοχο πλέον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η ίδια συνθήκη όμως εξαίρεσε τους Έλληνες κατοίκους των δύο νησιών από την ανταλλαγή των πληθυσμών που ακολούθησε, και προέβλεψε γι' αυτούς εκτενή αυτονομία, πράγμα όπως που στη συνέχεια καταπατήθηκε σε μεγάλη έκταση.

Το 1926, ο νέος Αστικός Κώδικας της Τουρκίας ανακάλεσε όλα τα δικαιώματα των μειονοτήτων, μεταξύ αυτών και των κατοίκων της Ίμβρου, κατά παράβαση της Συνθήκης της Λωζάννης. Ο Νόμος 1151 του 1927, απαγόρευσε τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα σχολεία.

Η πρόβλεψη για ύπαρξη τοπικής αστυνομίας, ελεγχόμενης από την ελληνική μειονότητα στο νησί, δεν εφαρμόστηκε ποτέ.

Η Ίμβρος ονομάστηκε Gökçeada και έλαβε χώρα εκτεταμένος εποίκισμός από την ενδοχώρα της Τουρκίας, με σκοπό την αλλοίωση της πληθυσμιακής σύνθεσης. Ιδιοκτησίες Ελλήνων απαλλοτριώθηκαν, με την επίκληση λόγων ασφαλείας, σε εξευτελιστικές τιμές.

Η κλιμάκωση της έντασης στην Κύπρο τη δεκαετία του 1960, επέφερε ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση των συνθηκών διαβίωσης των Ελλήνων στο νησί.

Η εγκατάσταση μιας “ανοικτής φυλακής” (δίπλα στο χωριό Σχοινούδι) για βαρυποινίτες από το εσωτερικό της χώρας, αύξησε τον τρόπο του ελληνικού πληθυσμού και επέτεινε το φαινόμενο της μετανάστευσης.

Σήμερα οι Έλληνες στην Ίμβρο δεν είναι πάνω από 135, στην πλειοψηφία τους γέροντες.

Η “ανοικτή αγροτική φυλακή” χτίστηκε στο χωριό Şirinköy, κοντά στο Σχοινούδι, το οποίο ήταν από τα μεγαλύτερα χωριά της Ίμβρου και των Βαλκανίων, το οποίο σήμερα είναι από τα πιο ερειπωμένα χωριά στο νησί.

Με τη Συνθήκη της Λωζάνης (17/12/2017), παραχωρήθηκαν στην Τουρκία η Ίμβρος, η Τένεδος και οι Λαγούσες Νήσους (Μαυρούς), καθώς ο έλεγχός τους αποτελεί «κλειδί» για τον έλεγχο των Στενών των Δαρδανελίων.

Η Ίμβρος και η Τένεδος είχαν δοθεί στην Ελλάδα με τη Συνθήκη των Σεβρών (Αύγουστος 1920) «...Η Τουρκία παραιτείται πλην τούτων υπέρ της Ελλάδος και όλων των δικαιωμάτων και τίτλων αυτής επί των νήσων Ίμβρου και Τενέδου» (άρθρο 84)». Όπως γράφει ο Νίκος Σηφουνάκης «Η έκβαση αυτή νομιμοποιούσε το πραγματικό γεγονός της στρατιωτικής κατάληψής τους από τις ελληνικές ναυτικές δυνάμεις, τον Οκτώβριο του 1912, με την προϋπόθεση να μη χρησιμοποιηθούν ως ναυτικές βάσεις κατά της Τουρκίας».

Μετά την τραγική κατάληξη όμως της μικρασιατικής εκστρατείας, διαφαινόταν ότι δύσκολα η Ίμβρος και η Τένεδος θα παραμείνουν υπό ελληνική κυριαρχία.

Παρά τις προσπάθειες της ελληνικής αντιπροσωπείας στην πόλη της Ελβετίας και

παρά τα διαβήματα και τις εκκλήσεις των Ιμβρίων και των Τενεδίων, τα δύο αιγιοπελαγίτικα νησιά, παραχωρήθηκαν στην Τουρκία.

Σύμφωνα όμως με το άρθρο 14 της Συνθήκης της Λωζάνης, η Τουρκία ανέλαβε συγκεκριμένες υποχρεώσεις, για τα δύο νησιά. «Αι νήσοι Ίμβρος και Τένεδος, παραμένουσι υπό την τουρκικήν κυριαρχίαν, θα απολαύωσιν ειδικής διοικητικής οργανώσεως, αποτελούμενης εκ τοπικών στοιχείων και παρεχούσης πάσαν εγγύησιν εις τον μη μουσουλμανικόν ιθαγενή πληθυσμόν δι' ό,τι αφορά εις την τοπικήν διοίκησιν και την προστασίαν των προσώπων και των περιουσιών.

Η διατήρησις της τάξεως θα εξασφαλίζηται ένα αυταίς δι' αστυνομίας στρατολογουμένης μεταξύ του ιθαγενούς πληθυσμού, τη φροντίδι της ως άνω προβλεπομένης τοπικής διοικήσεως υπό τας διαταγάς της οποίας θα διατελεί.

Αι συνομολογηθείσαι ή συνομολογηθησόμεναι μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας συμφωνίαι, αι αφορώσι την ανταλλαγήν των Ελληνικών και τουρκικών πληθυσμών, δεν θα εφαρμοσθώσιν εις τους κατοίκους των νήσων Ίμβρου και Τενέδου».

Τα δυσάρεστα νέα για την παραχώρηση της Ίμβρου και της Τενέδου στην Τουρκία, ήταν γνωστά στους νησιώτες από τα τέλη Μαρτίου 1923, μετά από τηλεγράφημα του Ελευθέριου Βενιζέλου.

Σε όλο το χρονικό διάστημα ως την παράδοση των νησιών στους Τούρκους, τον Οκτώβριο του 1923, έγιναν συγκινητικές προσπάθειες από τους κατοίκους των δύο νησιών να ανατρέψουν όσα αποφασίστηκαν.

Υπήρξαν παράλληλα, τάσεις φυγής από τα νησιά, προς την υπόλοιπη Ελλάδα. Η επαναστατική κυβέρνηση, με, ουσιαστικό αρχηγό, τον Νικόλαο Πλαστήρα, τους καθησυχάζει: «...ουδείς λόγος ανησυχίας υπάρχει, καθόσον οιονδήποτε καθεστώς και αν δοθεί εις τας νήσους, πάντες οι κάτοικοι θα έχουν τον απαιτούμενον χρόνον να σκεφθούν ψυχραίμως και να κανονίσουν τας υποθέσεις των.

Δεν πρέπει άλλωστε να λησμονούν ότι η Ελλάς είναι κυρίαρχος της θαλάσσης και ως εκ τούτου είναι εις θέσιν να εξασφαλίσει τους κατοίκους» (Τηλεγράφημα του Ν. Πλαστήρα στις 16/7/1923 προς τους κατοίκους Ίμβρου και Τενέδου). Τελικά, οι Τούρκοι, πριν καν επικυρωθεί η Συνθήκη της Λωζάνης, κατέλαβαν (στην κυριολεξία...) την Τένεδο στις 16.30 της 21ης Σεπτεμβρίου 1923! Ο (τελευταίος) έπαρχος Ίμβρου Ιωάννης Παπουτσιδάκης, ζητά αγωνιωδώς, τηλεγραφικές οδηγίες από την κυβέρνηση για το ποια θα πρέπει να είναι η αντίδρασή του σε περίπτωση προσπάθειας κατάληψης του νησιού από τους Τούρκους.

Στις 4 Οκτωβρίου 1923, ημέρα Πέμπτη, οι τουρκικές Αρχές που θα παραλάμβαναν την Ίμβρο, έφθασαν στο νησί. Στις 13.00 της 4/10/1923, ο Ιωάννης Παπουτσιδάκης υπέγραψε το πρωτόκολλο παράδοσης του νησιού και στις 4.30 της 6/10/1923, αναχώρησε με τις υπόλοιπες Αρχές και τους άνδρες της Χωροφυλακής για τη

Λήμνο.

Έτσι, 95 σχεδόν χρόνια πριν, τα δύο πραγματικά μαρτυρικά νησιά, Ίμβρος και Τένεδος, πέρασαν σε τουρκικά χέρια.

Τα ελληνικά λάθη στο ζήτημα «Ίμβρος - Τένεδος», σύμφωνα με διεθνολόγους, ξεκινούν ήδη από την παράδοση της Ίμβρου στον Καντρή Μπέη (επιθεωρητή του Υπουργείου Εξωτερικών της Άγκυρας) ο οποίος συνοδευόταν από ένα Υπολοχαγό, 40 χωροφύλακες και 10 αστυφύλακες.

Σύμφωνα με τους διεθνολόγους, η παράδοση και των δύο νησιών, έπρεπε να γίνει, κατά το άρθρο 14 της Συνθήκης της Λωζάνης, στους αντιπροσώπους του αυτόχθονα μη μουσουλμανικού πληθυσμού.

Επίσης, η Δικαιοσύνη, η Αστυνομία, τα τελωνεία και οι λιμενικές εγκαταστάσεις, περιήλθαν στους Τούρκους, αντίθετα με όσα καθόριζε η Συνθήκη της Λωζάνης...

Οι Τούρκοι καταπατούν επί 95 χρόνια τη Συνθήκη της Λωζάνης σε Ίμβρο και Τένεδο...

Στην Ίμβρο, πριν το 1923, λειτουργούσαν δέκα σχολεία, με 1.485 μαθητές και στην Τένεδο 2 σχολεία με 450 μαθητές.

Το 1927, οι τουρκικές αρχές κλείνουν την Κεντρική Σχολή Ίμβρου. Με το νόμο (15) "Περί Νήσων" (Adalar Kanunu) και η εκπαίδευση των ελληνικής καταγωγής μαθητών, γίνεται υποχρεωτικά τουρκική.

Ο νόμος αυτός αναστέλλεται προσωρινά το 1951, επανέρχεται όμως αυστηρότερος μετά το 1960.

Ακόμα και τα σχολικά μητρώα γράφονται στα τουρκικά. Στο διάστημα 1940 - 1945: με τον φόρο περιουσίας (Varlik Kanunu), το "βαριλίκι", επιβάλλονται εξοντωτικοί φόροι στους Έλληνες.

Ο μητροπολίτης Ίμβρου και πολλοί προύχοντες, συλλαμβάνονται και εξορίζονται στην ανατολική Τουρκία.

Δεσμεύονται οι περιουσίες των ορθόδοξων μοναστηριών και παραχωρούνται στους εποίκους.

Όλοι οι άντρες ηλικίας 20-40 ετών της Ίμβρου, επιστρατεύονται παράνομα και στέλνονται στα *amele taburu*, τα περίφημα τάγματα εργασίας.

Τη δεκαετία του 1950, δεν γίνονται διωγμοί εναντίον των Ελλήνων και των δύο νησιών. Μόνο τα Σεπτεμβριανά του 1955, έχουν αντίκτυπο σ' αυτά.

Ωστόσο, τη δεκαετία του 1960, συμβαίνουν φοβερά πράγματα. Με αφορμή τα γεγονότα της Κύπρου, μπαίνει σε εφαρμογή το "eritme programi", με σκοπό τον πλήρη εκτουρκισμό των νησιών.

Κλείνουν οριστικά όλα τα σχολεία, δημοτικά, γυμνάσια και νηπιαγωγεία και οι περιουσίες τους δημεύονται. Καταργείται εκ νέου, η διδασκαλία της ελληνικής

γλώσσας, ενώ όλοι οι εκπαιδευτικοί, δάσκαλοι, καθηγητές και νηπιαγωγοί απολύονται.

Το 1964, η τουρκική εθνοσυνέλευση, ψηφίζει το νόμο 6830 “Περί Απαλλοτριώσεων”, όλη η εύφορη γη που ανήκει σε Έλληνες, περνά σε τουρκικά χέρια. Μεγάλες εκτάσεις, χαρακτηρίζονται αναδασωτέες και κηρύσσονται απαγορευμένες για βοσκή.

Ανάμεσα στα χωριά της Ίμβρου Παναγία και Γλυκύ, εγκαθίσταται σύνταγμα στρατού, όπως και στην Τένεδο.

Αφαιρείται η υπηκοότητα όσων Ίμβριών και Τενεδίων μένουν στο εξωτερικό και δεν τους επιτρέπεται η επιστροφή τους στα νησιά. Καταστρέφονται τα περισσότερα από τα 300 ξωκλήσια. Αλλάζουν τα ονόματα των δύο νησιών. Η Ίμβρος (Ibroz), μετονομάζεται σε Gokgeada και η Τένεδος σε Bozcaada!

Ιδρύεται τουρκική Παιδαγωγική Ακαδημία όπως και προσφυγικός (;) οικισμός για τους εποίκους που εγκαθίστανται στην Ίμβρο από τα βάρη της Τουρκίας.

Το χειρότερο και τραγικότερο όμως όλων, είναι η δημιουργία ανοιχτών αγροτικών φυλακών, κοντά στο Σχοινούδι, το μεγαλύτερο από τα χωριά της Ίμβρου. Χιλιάδες βαρυποινίτες και κακοποιά στοιχεία μεταφέρονται από τα βάρη της Ανατολής και δρουν ανενόχλητοι! Απειλούν, κλέβουν, βιάζουν, σκοτώνουν. Έξι άτομα χάνουν τη ζωή τους σε Ίμβρο και Τένεδο.

Οι βαρυποινίτες περιφέρονται φορώντας κίτρινες φόρμες, προφανώς για να προκαλούν ακόμα μεγαλύτερο πανικό...

Τον Μάιο του 1966, επισκέπτεται την Ίμβρο ο γενικός πρόξενος της Ελλάδας στην Κωνσταντινούπολη, Ν. Καρανδρέας. Όπως γράφει ο Γ. Τενεκίδης, δύο χιλιάδες κάτοικοι στο Σχοινούδι, βγήκαν να τον υποδεχτούν.

Άλλοι χειροκροτούσαν, άλλοι έκλαιγαν. Γυναίκες με μωρά στην αγκαλιά τον εκλιπαρούσαν: “Πάρτε μας! Σώσε μας! Δεν τα λυπάστε τούτα;”.

Μετά την αναχώρηση του πρόξενου, αρχίζει νέος γύρος απαλλοτριώσεων. Τον Αύγουστο του 1966, φτάνει στο Σχοινούδι από την Άγκυρα, ο Έλληνας πρέσβης Μιλτιάδης Παλιβάνης. Στην αναφορά του, σημειώνει: “Αι καλλιεργήσιμοι γαίαι των έχουν απαλλοτριωθεί... θ’ αντιμετωπίσουν επισιτιστικές δυσχερείας και την ανάγκη να εγκαταλείψουν την Νήσον. Ήδη εκποιούν τα κτήνη των και τα αγροτικά των εργαλεία εις εξευτελιστικές τιμάς”. Ο Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου ενημέρωσε τον πρέσβη ότι κατά την απογραφή που έκανε στην Ίμβρο μέσω ιερέων, διαπίστωσε ότι ο πληθυσμός του νησιού είναι μικρότερος των 4.000 κατοίκων.

Η Ελλάδα για πρώτη φορά αντέδρασε, “χλιαρά” έστω, με καταγγελία στην UNESCO (31/8/1964), για το κλείσιμο των ελληνικών σχολειών και τον μη σεβασμό των εθνικών θρησκευτικών και γλωσσικών παραδόσεων, με το νόμο 502/64. Επίσης, ο τότε πρωθυπουργός Γεώργιος Παπανδρέου, ενημέρωσε το Συμβούλιο

Ασφαλείας του ΟΗΕ, καταγγέλοντας το κλείσιμο των σχολείων και τις αναγκαστικές απαλλοτριώσεις.

Τέλος, τη νύχτα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, το 1974, οι Τούρκοι εκκενώνουν το χωριό Κάστρο της Ίμβρου και επιδίδονται σε βιασμούς και βεβηλώσεις.

Παράλληλα, άλλοι 5 Έλληνες δολοφονούνται στα χωριά Άγιοι Θεόδωροι, Σχοινούδι, Παναγία και Γλυκύ.

Αποτέλεσμα όλων αυτών, στις αρχές της δεκαετίας του 1990 να ζουν στην Ίμβρο 300 Έλληνες και 7.200 Τούρκοι ενώ στην Τένεδο, ζούσαν ελάχιστοι Έλληνες.

Όταν υπογράφηκε η Συνθήκη της Λωζάνης, στην Ίμβρο ζούσαν 9.207 Έλληνες και ελάχιστοι Τούρκοι, ενώ το 1960 στο νησί ζούσαν 5.487 Έλληνες και 285 Τούρκοι...

Ανεπίσημοι υπολογισμοί, ανεβάζουν τον αριθμό των Ελλήνων που ζουν σήμερα στην Ίμβρο, στους 700.

Στην Τένεδο, έχουν απομείνει σήμερα μερικές δεκάδες ηλικιωμένοι Έλληνες. Ο Σύλλογος Τενεδίων ο Τέννης, που ιδρύθηκε το 2006, στην Αθήνα, αγωνίζεται για τη διατήρηση των δεσμών μεταξύ των Τενεδίων σ' όλο τον κόσμο και την προβολή των προβλημάτων των Ελλήνων της Τενέδου σε διεθνείς οργανισμούς.

Ο Αμερικανός διπλωμάτης Τζορτζ Χόρτον, πρόξενος των Η.Π.Α. στη Σμύρνη, κατά τη μικρασιατική καταστροφή είχε πει για τους Τούρκους και την συμπεριφορά τους προς τις μειονότητες: «Η Τουρκία, χώρα που επί 500 χρόνια δεν μπόρεσε να παραγάγει κανέναν πολιτισμό πλην αυτού των ραγιαδών της οθωμανικής αυτοκρατορίας, δεν μπορεί εξ ορισμού να σεβασθεί τις μειονότητες. Άλλωστε δεν σέβεται ούτε την πλειονότητα των ιδίων αυτής πολιτών...»

Αξίζει να προσθέσουμε ότι όλα τα Ελληνικά χωριά στην Ίμβρο έχουν χαρακτηριστεί ως διατηρητέα από την τουρκική κυβέρνηση.

Έτσι, όποιος Ίμβριος θέλει να επισκευάσει το σπίτι του, θα πρέπει να το αναπαλαιώσει όπως ακριβώς ήταν αρχικά. Οι Ίμβριοι που δεν έχουν την τουρκική υπηκοότητα δεν μπορούν να κληρονομήσουν περιουσία στην Ίμβρο.

Αυτό αποτελεί πρόβλημα κυρίως στην περίπτωση των Ελλήνων Ίμβρίων ανδρών που δεν έχουν υπηρετήσει στον τουρκικό στρατό. Επίσης κανένας ξένος υπήκοος (δηλαδή χωρίς τουρκική υπηκοότητα — π.χ. Έλληνας, Ολλανδός, Αμερικανός κλπ) δεν μπορεί να αγοράσει σπίτι στην Ίμβρο γιατί θεωρείται ολόκληρο το νησί παραμεθόριος περιοχή.

Όλοι αυτοί οι περιορισμοί (διατηρητέα σπίτια, τουρκική υπηκοότητα) αποτελούν εμπόδια στους Έλληνες Ίμβριούς που θέλουν να επισκευάσουν/κληρονομήσουν τα σπίτια τους. Όταν δεν υπάρχει κληρονόμος ο οποίος διαθέτει τουρκική υπηκοότητα, η περιουσία μετά τον θάνατο του ιδιοκτήτη περνάει στο τουρκικό

δημόσιο. Αυτό ακριβώς συνέβη με τις περιουσίες περίπου 26 Ελλήνων την χρονική περίοδο από το 1993 μέχρι το 2011.

Σήμερα λοιπόν με την δολοφονία ενός ακόμα Έλληνα, η περιουσία σε ποιανού τα χέρια περνάει; Σωστά μαντέψατε στο τουρκικό Δημόσιο.

Και όλα αυτά συμβαίνουν εν μέσω κρίσης που προκαλεί η Άγκυρα σε Αιγαίο και Α.Μεσόγειο...

Πηγή: pronews.gr